

Hugh och Nancys många världar

Lars Rudolfsson, fritt efter en bok av Peter Byrne

Om uppsättningen

Urpremiär: 2 mars 2019, Elverket

Små partiklar kan vara på två ställen samtidigt. Men hur är det med oss?

Helen Sjöholm och Vanna Rosenberg i dubbelrollen som hemmafrun Nancy i Lars Rudolfssons nyskrivna verk, med musik av Mats Gustafsson.

Nancy lever ett ensamt liv som hemmafru i 1970-talets USA. Hon städar, bakar "Key Lime Pie" och tjuvar på sina tonårsbarn.

Maken Hugh är ett matematiskt geni. I sin ungdom lanserade han en revolutionerande teori om att vår värld ständigt delas i nya parallella världar, som ett träd där nya grenar växer oupphörligt och utvecklas i nya former. Men teorin var före sin tid och möttes av skepsis och tystnad. I stället gör Hugh karriär inom försvarsmakten. Det är en tid av swingers och framtids- tro, grillpartyn och upprustning. Men var finns Nancy? Plötsligt kliver en oväntad gäst ut ur städskrubben. Det är hon själv. De parallella världarna möts.

Medverkande

Inga-Lill Andersson, Emma Broomé, Peter Engman, Magnus Roosmann, Vanna Rosenberg, Jennie Silfverhjelms, Helen Sjöholm, Pierre Wilkner m.fl.

Scenografi

Johan Engberg

Ljusdesign

Linus Fellbom

Musik

Mats Gustafsson

Musiker

Susanna Risberg, Niklas Barnö, Edvin Nahlin

Kostym

Kersti Vitali Rudolfsson

Regi

Lars Rudolfsson

Bakom kulisserna

Parallella universum och känsliga hemligheter

Emma Meyer Dunér om den amerikanske vetenskapsmannen Hugh Everett, som vi möter i Lars Rudolfssons pjäs Hugh och Nancys många världar.

—

När du läser den här texten fortsätter du att läsa sidan ut. Samtidigt, i en parallell värld slutar du läsa redan här och bläddrar till nästa sida. Eller så läser du halva sidan i ytterligare en värld och lägger sen bort programkatalogen.

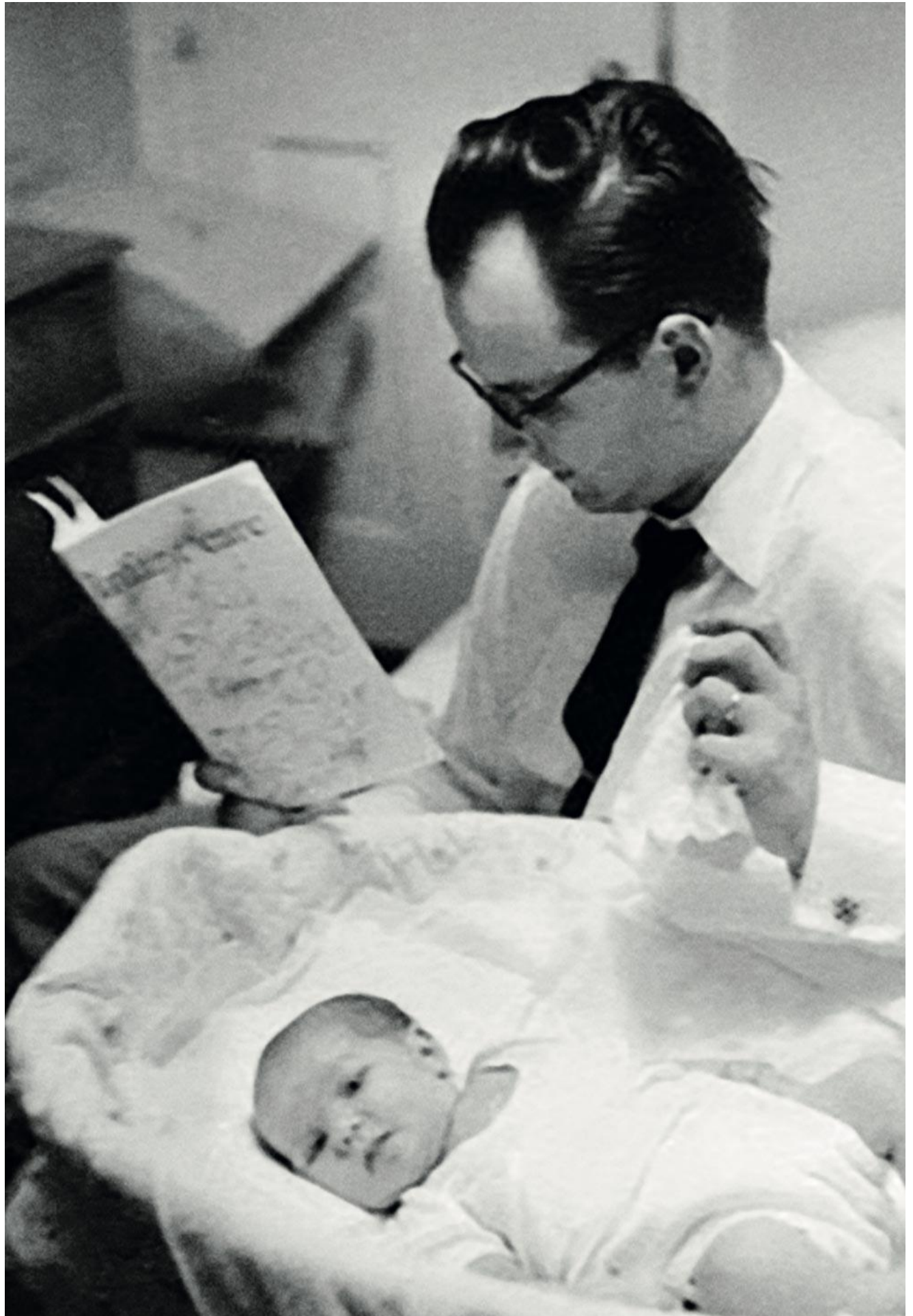
Ja, det här är Hugh Everetts idé om hur vår tillvaro är beskaffad. Det kallas för ”Många världar-teorin” och är en gren inom kvantfysiken. I själva verket gör du allt samtidigt; läser hela sidan, halva sidan och bläddrar till nästa sida.

Hugh Everett III presenterade sin teori 1957. Trots idén om de olika världarna hade han ingen tro på ett liv efter detta. Han ville att hans aska skulle kastas i en soptunna.

Hugh gifte sig med Nancy, de fick två barn, Elizabeth och Mark. De kunde ha levt den stora amerikanska drömmen. Men så blev det inte. Deras liv är radioaktivt avfall som strålar genom historien. De levde alla i parallella världar. Dottern Liz svalde till slut en burk sömnpiller och sonen Mark – som beskrev sin pappa som en ”robot” – förstod först i vuxen ålder att han varit en berömd vetenskapsman.

En dag blev Mark kontaktad av journalisten Peter Byrne. Och Mark lät Byrne gå igenom föräldrahemmets alla lådor, som han förvarade i sin källare.

Med hjälp av lådornas innehåll (osorterade anteckningar, dagböcker, noteringar på servetter, rapporter, ljudinspelningar och mycket annat) byggde Byrne sin biografi: *The many worlds of Hugh Everett III; Multiple universes, mutual assured destruction, and the meltdown of a nuclear family* (2010). Det är berättelsen om en familj som förintar sig själv, i ett Amerika som rustar sig mot världen. Det är berättelsen om en man med stora visioner som möter ett kompakt motstånd för en revolutionerande idé. En antihjälte som senare kom att bli en framgångsrik försvarskonstruktör med tillgång till nationens mest känsliga militära hemligheter. En man som introducerade en ny uppfattning om verkligheten och påverkade världshistoriens gång i en tid då kärnvapen sågs som både hot och räddning. Han var en spegel av sitt land. Rationell och självupptagen.

Boken berättar också om hans fru Nancy, om hennes tillvaro och drömmar. Hon var Hughs motsats. Osorterad, uppslukad av sitt inre liv, en hängiven mamma. Hugh och Nancy och deras många världar återuppstår i Lars Rudolfssons pjäs. En hyllning till en icke-fungerande familj som satt fast i sin egen tid.

Hugh Everetts teori fick så småningom sitt erkännande, men först efter hans död 1982. Och familjen följde hans önskan och dumpade hans aska i en soptunna. Några år senare, i dottern Liz avskedsbrev, stod följande: "Vänligen bränn mig och DON'T FILE ME :(". Håll ut mig i en fin vattenpöl ... eller i soporna, så kommer jag kanske till rätt parallellt universum där jag kan träffa Pappa."

—

Emma Meyer Dunér är chefdramaturg vid Dramaten.